
IRODALOM

Bencze Mihály : Versek

Bereczki Anna imája Kossuthoz

Ne sírj, neked csak álmodban meséltem, a forradalom,
Ne mondd, én mindig megértem, tetten ér a gondolatom.
Csatát vívok a kegyetlen végzettel, nézz szembe velem,
Hadd vesszek el, szívem igazát vérzi testem és lelkem.

Arcod, látom a bánat tengere, fáradt szemed lángol,
Könnyed hull, és fáj a tudat, idegen föld téged ápol.
Gyere haza, ha nem, babérgirland visz sok olajágot,
Tündérből rózsaszírom, elkészíti fejpárnádat.

Nem hagyom, hogy egyedül légy, együtt küzdünk, vigyél tovább,
Már érzek, felhőkön száguldok, légzésem szaporább.
Homlokodon a mély árkok megteltek, ömlik a bánat,
Hajammal törölöm, gyere haza, felépítsük a várat.

Gyere velem, szeretned kell, és maradj végzetünkig itt,
Szemfedőd varrom, halkul a hangod, mennydörgés se csitít.
Jöhet bármi, címered pajzsom, én nem félek, már tudod,
Most még kérdezz, csak emlékezz, mielőtt szemed lehunyod.

Talán láthatsz még valamit, Isten ölelését érzed,
Elmondom, elsutogom, égen-földön szeretlek téged.
Szabadság, soha el nem hagylak, kimondott szavamat hidd,
Öröklét hajnalán, ha kell bizonyíték, szívemet vidd.

(Csernátfalva, 2015. július 30.)

Csíksomlyó és Dániel próféta

Ég falán futó rózsza vagyok, szirmaim hullnak,
Bódult gyöngytermésem rózsafüzér, imáidnak.
Szenteltvízben úszik a nap, hátadra terítem,
Glória ragyogjon, álmodra vigyáz a hitem.

Szavaim végtelen lépcsőjén, érintem szobrod,
Angyallá változol, némán átölel a karod.
Árnyékom úszik, zord szíved kapukulcsa csobban,
Kigombolom lelkem, vad csókod a réten robban.

Naplemente mossa patakban hajad, szárítom,
Szőnyegszövés sebeit, tested-lelked ápolom.
Rövidnadrágban didereg az est, pillám lobban,
Csillagfüzér nyakláncodat, rám terítéd halkan.

A csorda hazajött, vacsorához ülnek szentek,
Fiú utad merre visz, itt leltél menedéket?
Gyöngyhajú lány a hold, szívedben hegyek mozdulnak,
Ropog a padló, friss szénában vágyak alszanak.

Opál-fényű hajnal, a messiás megszületett,
Az ég zenitjén hajónk révbe jut, hív az élet.
Együtt a tejúton, fehér ormokon, révülünk,
Köszönöm Istenem, hogy földre szálltál mi értünk.

(Csíksomlyó, 2015. július 21.)

Gibraltár

Tétova sors tetovál sorstalant, amint fenn úgy alatt,
Alszik a nap, ragyog a hold, szerelemről dalol a lant.
Kereslek úttalan utakon, cirkuszban és porondon,
Álmodlak álmatlan álmokban, megkötve és szabadon,
Izzadok vágyatlan vágyakban, éheznek és szomjazok,
Ébrednek ismeretlen ágyakban, rombolok, falazok.
Zeusztól elragadom Európét, játssza szerepét,
Száguld a ménes, gyémánt patáit az égen szórja szét.

Bíbor sors átölel sorstalant, piramis vendéglőben
Vacsoránk az esthajnalcsillag, két szív a keszkenőben.
Elmegy a lift, és bezárt testünket kemence aszalja,
Teherautók vasalják álmaink, pirkad az ég alja.
Bizonytalansága a szabadságnak, úgy öl és ölel,
Hogy túl messze száll a madár a fészektől, vagy túl közel.
Elénk térdel az égi szentség, s a vers fog írni minket,
Csillagok hintik igék varázsát, s letörlik a sminket.

Vulkáni sors éleszt sorstalant, jég öleli a katlant,
Mennyei harmat öntözi a kiszáradt hitet, s a hant
Üresen áll. Afrika feltámadt. Zebrákkal száguldok,
Új honfoglalók, a nyakukban atlantiszi harangok.
Téged rózsaketrecbe vetettek, az igazság hallgat,
Citromba haraptak a rímek, az orvos csak bólogat.
Szavak bolyongnak vakon az éjben, az árnyak kevélyek,
Örvénylő édenkertben buravilág a lélek, élek.

Gyémántors csiszol sorstalant, mély sóhaj lebben az űrben,
Elhagy a mámor, s a világegyetem elfér egy csűrben.
Mélységből szökken hiányod, a vonatok elakadtak,
Tevék hátán oson a jövő, kereskedők eladtak.
Ezüsttallérok gurulnak, lassan ellepi a muhar.
Kiégett szerelmek sivatagában kék homokvihar,
Nekifeszül az égnek, és elzengi angyali hangon,
Hogy van még oázis, és a szerelem kihajt egy napon.

Férfisors és a női sors, mint Héraklész oszlopai,
Átölelik egymást, a szív anyai, a test apai.
Fehér kéz fekete bozótban matat, a zenit örök,
Fekete kéz fehér női mellem pihen, óra csörög.
Éjfél van, óriás szivattyúk két pohárba pumpálják,
Egyikbe a tengert, másikba az óceánt, és bírják.
Szerelmespár kezében egymáshoz koccan a két pohár,
Meggzólal az Isten: Éljen Gibraltár! Éljen Gibraltár!

(Csernátfalú, 2015. augusztus 19.)

~ ~ ~ ~ ~